

Szekula Jenő:

Suženj in Rimljanka

Roman.

Ozrl sem se. Moje oči so se srečale z njenimi krasnimi, temnimi očmi. In znova me je presenetilo, da je tako ščodovito podobna moji ženi.

Stopil sem nekaj korakov naprej, kolikor so mi pač dopuščale vezi na nogah.

— To pot ti priznašam, — je dejala prijazno. — Opuščam ti kazni, ker sem se prepričala, da nisi hudoben, marveč samo neumen. Morda nimaš vseh koleščkov na pravem mestu. Morda so te obsedli hudobni duhovi, da si videl v meni svojo ženo.

Sužnji so se smejali, jaz sem pa sramežljivo povešal oči.

— Toda v naši hiši ne moreš več ostati. To boš menda tudi sam vedel. Takega norca ne moremo imeti pri hiši. Močlal sem.

— Pošljem te na polje, kjer boš pomagal delati. Pri Campori imam malo posestvo. Tam boš delal na polju. Sonce in svež zrak ti bosta morda izbila iz glave te neumnosti.

— Miada gospa je bila izredno dobre volje. Ozrla se je name, rekoč: — Si me razumel?

— Da. Hotel sem skočiti k nji, da bi ji hvaležno poljubil roko, pa se je prestrašeno umaknila.

Druzi dan sem že romal v Camporo. Izročili so me oskrbniku, odpuščanemu sužnju Demiphu. Campora leži blizu sedanjega Tetenye.

Lek proti blaznosti.

Pot je nas vodila skozi keltske vasi. Na kraju, kjer je zdaj budinsko predmestje Vizivaroš, so se razprostirali pašniki, na katerih so se pasle velike črede bivolov. Kjer je zdaj Taban, je stala takrat primitivna staroveška vas. Bajte so bile iz ilovice in so spominjale na kolibe Etruskov. Debeli hodi so bili zabiti v zemljo in oviti z bivečevjem. Primitivni vrtovi, na katerih so gojili pšenico in ječmen, so bili ograjeni z visokim plotom. Izza plotu je skočil lepo rejen oven — tu živi človek skupaj z živino.

Ljudje sami so zelo čudni. Ženske in moški hodijo nagi, samo kratke predpasnike imajo. Lase imajo dolge in kot okraske nosijo v njih skobice. Starka sedi pred bajto in meša z leseno žlico kašo v lončeni posodi. Kraji ne stoji mož skušnjah las. V ušesih ima ogromne ušane. Njegova polt je

temna, skoro rdeča, kakor pri prebivalcih Ognjene zemlje. Morda je tako umazana ali pa pobarvana.

Pravijo, da to ljudstva nima stalnega bivališča, marveč se seli iz kraja v kraj. Kar na lepem podero svoje bajte in odneso les s seboj, da si zgradi nova bivališča ob vznožju drugih gora, kjer je boljša voda in čistejši zrak. Selijo se vedno s svojimi čredami.

Tu ljudje nimajo okrašene žgane posode, kakršno izdelujejo v Aquincu. Posodo na nogah si gneto sami iz glinice in tudi primitivno domače orodje izdelujejo iz lesa ali medenine sami.

To je košček praveka v neposredni bližini civiliziranega sveta, kakor kaka papuanska naselbina blizu moderne avstralskega velenesta. Sam ne vem, je-li to plemo sorodno Eravlskom, ki prebivajo v Aquincu. Po civilizaciji ločijo obe plemeni tisočletja.

Prebivalci Aquinca so civilizirani. Obvladajo dobro latinsčino in tudi grščino. Izdelujejo krasno posodo in dragoceno konjsko opremo, ki jo običujejo celo Rimljani. Sploh imajo lepo razvito obrt in umetnost. Tukajšnje ljudstvo se pa razlikuje od živali samo s tem, da zna zažigati ogenj, da je iz posod in da za silo govori. Čudl sem se primitivnosti praprebivalcev sedanjega Budina.

Pot v Camporo je nas vodila mimo mnogih naselbin. Na koncu ene je bila nasajena na visokem drogu velika buča z izrezanimi očmi. Namesto ust je imela natakajeno olupljeno peso, kakor bi z rdečim jezikom strašila svet. Na buči je bil velik klobok, na ramenih v obliki navzkriž položeni deščice je pa visela pestra ruta.

— To bo menda strašilo, s katerim odganjajo vrane, — sem dejal svojemu spremljevalcu.

— Ne. To je malik. K njemu hodijo barbari moliti.

Sele tedaj sem opazil, da leže pod bučo ožgane glinaste plošče, na njih pa pepel in preperle kosti. Morda doprinašajo temu smešnemu maliku celo žrtve. In spomnil sem se moderne dobe, v kateri se ljudje klanjajo puhloglavcom.

Prispeli smo na breg Dunava. Se vedno sem iskal sledove Budinpešte, toda daleč naokrog sem videl samo grmovje. Globoko sem vzdihnil in sozle so mi stopile v oči.

— Ti plačeš? — me je vprašal tovariš.

— Ne. Nekaj mi je padlo v oči, — sem odgovoril v zadregi.

Ob bregu je bilo nekaj primitivnih ribiških čolnov, izdelbenih iz bukovih hlodov in znotraj ožganih.

Pobočnik generala Vrangla zastrupljen

Bivši pobočnik generala Vrangla dr. Cimbalo, ki je služil kot sekundarj v bolnici v Kutni gori na Češkoslovaškem, je bil zastrupljen. — Zastrupil ga je najbrž agent boljševiške črezvičajke.

V okrajni bolnici v Kutni gori na Češkoslovaškem je bil sekundarj bivši pobočnik generala Vrangla ruski major dr. Konstantin Cimbalo. Rojen je bil 27. maja 1887 v donski oblasti, kjer je v Rostovu promoviral za doktorja medicine. Kot ruski plemič je služil v carski armadi in po boljševiški revoluciji je postal pobočnik generala Vrangla. Ko so prišli boljševiki v Rusijo na krmilo, je bil Cimbalo ujet in obsojen na smrt. Med potjo na morišče se mu je na drugi obsojeni posrečilo premagati sovjetske rahlje in pobegniti. Zatekel se je na Češkoslovaško, kjer je v Pragi l. 1926 nostrificiral svojo diplomu in postal zdravnik. Bil je sprejet kot sekundarj v okrajno bolnico v Kutni gori, kjer je bil med kolegi, bolniki in bolniškim osobljem zelo priljubljen.

V četrtek 21. t. m. je bolniški sluga Spulir snoročil Cimbalo in njegovemu stanovskemu tovarišu dr. Janu Koranu, da je jima prinesel obed in da ga je pustil v njeni sobi. Oba zdravnik sta šla k obedu šele po končanem delu. Komaj sta pa zavžila obed, je postalo obema slabo. Toda za trenutno slabost se nista zmenila in drug drugemu sta pomagala, da jima je kmalu odtekel. V soboto 23. februaria je pa nastala kriza. Dr. Cimbalo je začutil zjutraj v trebuhu silne bolečine in kmalu je umrl. Tudi dr. Koral se je boril s smrtno in njegovo stanje je še sedaj zelo kritično.

Takoj je bila odrejena obdukcija Cimbalovega trupla in zdravniki so ugotovili, da je bil bivši pobočnik generala Vrangla zastrupljen z arsenikom in še z nekimi drugim neznanim strupom. Njegovo drobovje so poslali v kemični zavod v Prago, da se točno ugotovi, kakšnemu strupu je dr. Cimbalo podležel. Gre torej za zastrupljenje in češkoslovaške oblasti domnevajo, da je dr. Cimbalo zastrupil atentator, ki ga je poslala ruska črezvičajka. Njegova naloga je bila, na smrt obsojenega dr. Cimbalo usmrtiti na Češkoslovaškem, ker se črezvičajki ni posrečilo izvršiti nad njim smrtno obsodbe v Rusiji. Ker atentator očividno ni vedel, katera je imenovanja dr. Cimbalo, je namešal strupa v oba obeda in tako je postal

Cimbalo kolega dr. Koral po naključju žrtev boljševiške strahovlade.

Da ugotove vzrok nenadne dr. Cimbalo smrti, so odnatovali v Kutno goro prof. dr. Zahradnicki in prof. dr. Jedlička iz Prage ter primarj dr. Trnka iz Nemškega Broda. Sodno preskavo vodi sodni svetnik Krečič, ki mu pomaga kutnogorsko orožništvo. Pogreb dr. Cimbalo se je vršil v Kutni gori v terek ob veliki udeležbi občinstva. Pokoimikovo truplo so prepeljali v Prago, kjer je bilo v sredo pokopano na ruskem pokopališču na Olsanih.

Fordov dvojniki umri

V Londonu je te dni umrl umetnostni fotograf Walter James Edwards, ki je bil znan kot Fordov dvojniki. Edwards je bil namreč na las podoben slovitemu avtomobilskemu kralju in njuna sličnost je bila tako frapantna, da so ju ljudje često zamenjavali. Umrl je v starosti 58 let.

Edwardsovo življenje je bilo zelo pestro. Poznal ga je vsa Amerika, pa tudi v Angliji je bil sloviti Fordov dvojniki doma. Deloma je šlo to na račun njegove frapantne sličnosti s Fordom, poleg tega je bil pa znamenit fotograf. Kot 17 letni deček je bil Edwards ponižen sel, pozneje je na odkril v sebi fotografske reporterske sposobnosti. V Londonu je ustanovil prvi korespondenčni urad za ilustracije in je dobavljal vsem londonskim listom fotografije važnejših dnevnih dogodkov. Sreča se mu je zlasti nasmehnila leta 1906. Bil je v Barceloni, kjer se je vršila poroka kralja Alfonza. Stal je pred katedralo in čakal s fotografskim aparatom v roki. Ko je voz s kraljevo dvojico privozil pred cerkev, je množica fotografov pripravila svoje aparate. V tem hipu je eksplodirala bomba, ki jo je vrzel neki anarchist pod voz. Edini, ki je fotografiral zgodovinsko važni trenutek eksplozije, je bil Edwards. Druzi fotografi so v paničnem strahu izgubili glavo. Seveda so se za dragoceni posnetek ameriški in londonski listi kar pullili in Edwards, ki se je na kučevanje dobro razumel, je zastržil lene denarce.

Od tega dne je rasla tudi njegova slava in njegovo podjetje je krasno uspevalo. Dokaz svoje spretnosti in zmoglosti je podal tudi, ko je izletala, ki je krožilo nad arenno, fotografiral vse faze borbe za svetovno bokserjsko prvenstvo med Dempseyem in Carpentierom.

O njegovi podobnosti s Fordom pripovedujejo zanimive anekdote. Oba so često zamenjavali. Tako je nekoga dne Edwardsa v veži razkošnega newyorškega hotela ustavil bogat bankir in ga povabil v svojo vilo. Med pogovorom je dozdevnemu avtomobilskemu kralju razkazoval nov patent za pridobivanje in izdelovanje cenenega kavčusa. »Ford« je bil s patentom zelo zadovoljen in dejal je, da se v svrhu nadaljnega dogovora še oglasi. Pri odhodu je stisnil bankirju svojo vizitko v roko... Bankir je seveda debelo gledal, ko je spoznal, da je govoril s fotografom, ne pa s Fordom.

Često so Edwardsa oblegali novinarji misleč, da imajo pred seboj Forda. In Edwards je v Fordovem imenu rad odgovarjal na razna vprašanja. Nekoč je tudi v Fordovem imenu podpisal za neko dobrodelno akcijo 10.000 dolarjev. Plačati jih je moral seveda Ford, ki se je nemalo začudil, ko so mu predložili račun. Avtomobilski kralj je celo povabil svolega dvojnika k sebi v goste.

Fatalna zamenjava se je pa pripetila celo Fordu samemu. Ko je bil v Londonu, ga je na City ustavil lastnik neke tiskarne, rekoč: »He, Edwards, kdaj pa bodo naše slike gotove?« Kaj je odgovoril avtomobilski kralj, ni znano...

Najboljše najtrajnejše, zato najcenejše!

Modni kangarni sportni šerjot. Velike izbire oblike. R. Miklavc. Pri Skofce, Ljubljana.

Kože divjačine. Jos. Otorepec. Gospodična. Ločenec. Drva. Zastopstvo. Strojepisni pouk. Vdovec išče stanovanje.

Harški kanarčki. Čevljar. pomočnika. Dekle. Volčjaka. Meblovano sobico. Otvoritev točilnice v Dol. Logatcu. Krušno moko.

NARODNAJTE. MESEČNA NAROČNINA SAMO 12 DIN. NAROČI SE V LJUBLJANI, KNAPLJEVA ULICA ŠTEV. 8.

Dunajski velesejem 10.-16. III. 1929. Najnoveše stvaritve dunajske mode. Moška in damska oblačila, perilo, pletenine in trikotaža, modno blago, klobuki, dežniki, solinčniki.

Zahvala. Za premožne dokaze lakreznega sočutja in sočutja, ki smo jih prejeli povodom prerane smrti našega nad vse ljubljenskega soproga, predobrega očeta, starega očeta, brata, strica, tasta in vaka, gospoda Franca Zagradnika.

NAJBOLJE TAMBURICE. Farkaševga in sremskega sistema izdeluje in razpošilja ob jamstvu. Stjepan M. Gilg. Sisak 610. Kačićeva ulica 174 (Hrvatska).

Blago za ženske. R. Miklavc. Pri Skofce, Ljubljana.

Zahvala. Za premožne dokaze lakreznega sočutja in sočutja, ki smo jih prejeli povodom prerane smrti našega nad vse ljubljenskega soproga, predobrega očeta, starega očeta, brata, strica, tasta in vaka, gospoda Franca Zagradnika. V LJUBLJANI, dne 1. marca 1929. Gioboko žalujoči ostali.